

15. Herrskape låser och sjunger å ber, Då
märker wäl jag: Unge små Herrarne låra ju
mer Hwar endaste dag. Så aldrig ska höras
Nån orditt så gjöras, Ell' någon ska töras,
Se reka såg fram, å bju te någon Nam, Mun-
ter ell' Madam.

16. HERRen GUD signe de dygdiga Twå,
För all ordning och tuft! Himlen beware de
Plantorna små, Deras härliga Frukt! Så den
må bli mogen, Se dygd redebogen, Rätträdig
å trogen! Ty då bli då godt, De så del i den
lätt, Som jag nu ha fått.

17. Solen å Månan å Stjernorna ge Sin
härliga glans: Diuren på Markene nöje bete
Med lek uti dans, At Jorden hon hoppar,
Och mustiga droppar, Gjør lustiga froppar.
Glicka, qwick å ung, Kan du bättre, så sjung;
Jag å gammal å tung.

Exemplaret kostar 1 R.

GS 1729

Underdånigt Fågne = Qwåde

Sfwer

Den Högborna Prinsessans af Baden;
wår nu warande Allernådigste Drott-
nings ankomst til Sverige.

Ru alt Folk i Swea Länder ic.
Sjunges som: Kulen höst med rågn och töcken.

Den Andra:

Höns = Gummans

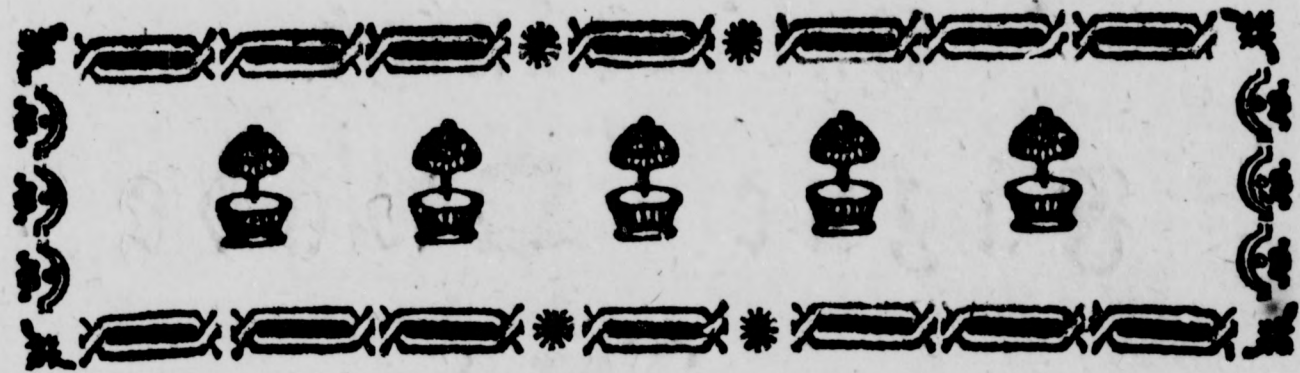
Wisa,

Som hon sjöng för sig sjelf, den 26.
November 1751 då det stora Calaset
war i Herre-Gården.

Hanar å Hönor å Kycklingar
små, ic.

Sjunges som: När som ifrån Horizonten wår ic.

Besle, tryckt hos E. P. Sundqwist 1802.



I.

Nu allt folk i Swea län-
der
Ser sin högd af sällhet gro,
Som en frögde-låga tänder
I hwart enda hus och bo,
Wi Fredrica Wilhelmina
Jfrån Baden lyckligt fått:
Nu ses glädje-solen skina,
Uppfylldt är vår önskans mått.

2.

Ljusligt Swenska Kronan blänker
Utaf en förnyad glans:
I vår Drottning Himlen skänker
Allt hwad stort och ädelt fans.
Swerje! känn en Nådig Moder,
Vörda denna dyra skatt:
Res åt dygden ärestoder,
Som gör Kung och folket glada.

3.

Wilhelmina, som wi skåda,
Delar of sitt höga ljus,

Och

Och wil lugn och sällhet båda
Ät båd folk och Kungahus.
Ev må wi vår pligt afbörda,
Prisa här Förlynnens frät,
Som igen of låter mörda
Ett så älskwärdt Majestät.

4.

Herden uti hornet qwäder,
Röcket skallar widt och gällt:
Fagnad spörs i land och städer,
Swerje prisar sig nu sällt.
Gubbens glädje-tårar präsa
Na förmår en allmän fröjd,
Är hos of en råck Prinseka
Äter pryder Thronens högd.

5.

Wär wälkommen, vår Prinseka,
Ät intaga allas bröst;
Ät uppå din dyra hjeska
Bära Kronan, of till tröst!
Lif Sophia Magdalena,
Du nu Swerjes Drottning är:
Uppfyll hennes dygder rena,
Så skal Du of hållas får.

6.

Högsta Slott och minsta Hydda
Blanda nu sitt böne-ljud;

Himlen

Himlen wille Dig beskydda,
Sweas sågnad, Prinsens Brud!
Sålhet all med Honom dela:
Krona, Spira, Nyckel, Swärd,
Äpple må ej wördnad fela,
Så blir wälgång of beskärd.

7.

Store Gud! wår önskan främja:
Enighet ny styrka gif.
Egennytta wärdes tåmia:
Laglöst sjelfswäld här fördrif.
Så får enig kärlek wörda,
Med samhälligt Livets röst,
Den, som under Kronans börda,
Ger wår frihet hägn och tröst.

8.

Så få Swea barnen alla
Glädjas öfwer lycklig tid,
Och, som forntids folket, lalla
I endrågtighet och frid:
Frugta Gud, och Kungen ära,
Lagen willig lydnad ge.
Må wår Wilhelmina fåra
Många Glädje-dagar se!

Den Andra:

I.

Sanar å Hönor å Rycklingar små Spring
glättiga nu: Qwäd mina Pullor å Sup-
par, hä, hä: Sjung fucfuliku. Låt si, hwar
en hoppar I fring sina koppar, å näbbarna
doppar. Jag orkar illa gå, Sitter gammalt
å grå, Men qwäder ändå.

2. Syra tjog år, å så nitton dertil, å min äl-
der i dag. Folket må tro måg så mycke de wil,
Men aldrig wet jag, Min hog wari bättre, För-
nögder å låtter, På dagar å nätter, än han
ha wari nu På sex år eller sju, För nån Her-
re å I u.

3. Fem Stora Herrskap på Herrgåten wår,
Alt efter hwarann, Mins jag så wäl, som det
warit i går; Och dersöre kan Min åldriga
tunga Om Herrskaper sjunga, På gamla och
unga; Den som ha wari må, Må ju weta
hur då å, War man säker på då.

4. Års-gammal war jag, då Fröken for bort,
Då hörd' jag di sa, Hur Hon ha hushålla,
rundi eller tort, Då wa som då wa: Men bort
wil hon resa Se den, som kan läsa Bakfram i
Kattesa. Eika hwa di sa, Nog ha Fröken wa-
ri bra: Men di narra'na sta.

5. Sen war en Herre på Gålen, jag mins,
Af wälduger art: Yppare Husbonde näppliga
fins; Men han dödde så snart: å Frun som
wardt

Den

wardt änka, Gick förja å tänka, Smad hon
skulle stänka Te dem, som med makt Uppå gås-
len hade akt Och om ågorna wakt.

6. Bästa som Fru i sitt hus hade qwar,
War endaste Son, Fyra års Herre, som miste
sin Far: Men mins, Han wa mon, Om åkrar
å ångar å flitiga drångar, Om ågor och pen-
gar: Han söga war stor, När han fölgde sin
Mor, å fring ågorna for.

7. Gransåmja, hemfrid, å styr på sitt hus,
Hölt Han, som en far; Fru, som han fick,
war et dygdenes ljus, En Fröken så rar, Så
from å Gudfruktig, Så sedig å tucktig, I
hushället duktig: Så at af detta Par är å
minnelse qwar Alla werldenes dar.

8. Arfwingar fingo Den Herre å Fru, Jag
mins inte grant: Som jag kan tycka så word
de ju? Jo, jo, då wa sant; Ty fyra de siste
Små Herrar, jag wiste, At Herrskapet miste:
Den äldsta war qwar, å så Fröknar et par,
Med en Moder och Far.

9. Herrskape sielfwa, De lesde så kort, Jag
mins hur wi gret, När som war Nådiga Fru
dödde bort: Den sorgen wa het å swår för oss
alla, Som bittraste galla, Wi gick här å
walla, Bå nåtter å dar, å den ämaste war
Wår bedröfwade Far.

10. Fyra, så när som et fjerdedels år, Han
lesde derpå; Men ta mig katten? när Han stod
på bår, Hur di glunkade då Di sa: wi så
wårre Bå större å smårre; Wi miste en Herre,
Som

Som wille å fick Hålla ordning och stic: Gissa
på, hur det gick.

11. Sonen tog hushälle först uti akt, Men
sen for han ut, Reste må Juntrar och drångar
på jagt, Hade kulor och krut. Men trålla då
krute, De hölls må där ute! Då wålde på
slute, At råfwarne log at då stotte som tog,
Då war Husbonde dog.

12. Endaste Systren wa frommer å go,
Som ärfde sin Bror, At Hennes Herre på
lofwen å tro, Som Han Henne swor, Gick
styra å ställa, Så de blewo sälla, Som ha
wari snälla. Å sen ha då gått må bå stort
å må smått, Sålom Han ha förmått.

13. Nog wa då mer än halft annat tiog år,
Då Herrskape här Rådande woro på Herres
gålen war Med mycke beswär. Men nu å
Di döda Från omsorg och möda: Wår ågon
å rida; Ty jåmmer och gråt Wa war dag-
liga lät Hela tiden bort at.

14. Men huru wål ha den Högste försede
Wår Herrgård igen? Nå både Herre å Fru,
Han ha gett, Så jag aldrig wet än, Sen
jag börja låra Ta maten och båra Te Pullors
na tjåra, - Då ha låti så wål För bå Jun-
ter å Hål, (*) Bå te kropp å te själ.

15. Herre

*) Ordet Hål, är Provinciellt, och betyder en ung
Bonde-Drång.